

**EL & EA**



# ALICE FEENEY

# EL

# &

# EA

Traducere din engleză de  
**Ruxandra Tudor**

**STORIA  
BOOKS**

**Titlul original:** *His & Hers*

**Autor:** Alice Feeney

**Copyright © 2020 by Diggi Books Ltd**

**© Storia Books, 2024, pentru ediția în limba română**

Toate drepturile rezervate. Nicio parte din această carte nu poate fi reprodusă sau difuzată în orice formă sau prin orice mijloace, scris, foto sau video, exceptând cazul unor scurte citate sau recenzii, fără acordul scris din partea editorului.

**Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României**

**FEENEY, ALICE**

**El și ea** / Alice Feeney ; trad. din engleză de Ruxandra Tudor. - București : Storia Books, 2024

ISBN ISBN 978-630-6525-73-7

I. Tudor, Ruxandra (trad.)

821.111

REDACTOR: Beatrice Daniela Osanu

CORECTORI: Simona Ștefana Stoica, Rodica Crețu

DESIGN COPERTĂ: Tudor Matei

DTP: Dragoș Tudor

Pentru ei



*Nu a fost dragoste la prima vedere. Acum pot să recunosc asta. Dar, în cele din urmă, am iubit-o mai mult decât am crezut că este cu putință să iubești pe cineva. Am ținut la ea mai mult decât mi-a păsat vreodată de propria persoană. De asta am făcut-o. De asta a trebuit s-o fac. Cred că este important ca oamenii să știe acest lucru când vor afla adevărul. Dacă îl vor afla. Poate că atunci vor înțelege că am făcut-o pentru ea.*

*Este o diferență între a fi singur și a te simți singur și este posibil să-ți fie dor de o persoană chiar în timp ce ești cu ea. În viața mea au existat mulți oameni: familie, prieteni, colegi, iubiți. O pleiadă de suspecți obișnuiți, care definește cercul social al unei persoane, dar al meu a părut mereu un pic diform. Niciuna dintre legăturile pe care le-am format de-a lungul vieții cu o altă ființă umană nu mi se pare reală. Sunt mai degrabă niște conexiuni ratate.*

*Oamenii ar putea să-mi recunoască fața, ar putea chiar să știe cum mă cheamă, dar nu vor ști niciodată cine sunt cu adevărat. Întotdeauna am dat dovadă de egoism în privința sentimentelor și a gândurilor reale din minte; nu le împărtășesc cu nimeni, pentru că nu pot. Există o versiune a mea care poate exista când sunt doar eu cu mine. Uneori, cred că secretul succesului constă în capacitatea de adaptare. Viața rămâne rareori la*

*fel și a trebuit de multe ori să mă reinventez pentru a ține pasul. Am învățat cum să-mi schimb înfățișarea, viața... chiar și vocea.*

*Am învățat și cum să mă integrez, dar să încerci tot timpul să faci asta este mai mult decât inconfortabil – doare. Pentru că n-o fac. Nu mă integrez. Iau marginile zdrențuite și le împăturesc, ascunzându-le în mine, apoi estompez diferențele cele mai evidente dintre noi, dar nu sunt la fel ca voi. Pe planetă sunt peste șapte miliarde de oameni, iar eu, nu se știe cum, am reușit să-mi petrec viața simțindu-mă singură.*

*Înnebunesc, nu pentru prima dată, dar, adesea, sănătatea mintală se poate pierde și găsi. Oamenii vor spune că am luat-o razna, că m-am comportat ciudat și că mi-am pierdut mințile. Dar când a venit timpul, am simțit – fără niciun dubiu – că așa trebuie să se întâmple. Am avut o părere bună despre mine după aceea. Am vrut s-o mai fac o dată.*

*Fiecare poveste are cel puțin două versiuni:*

*A ta și a mea.*

*A noastră și a lor.*

*A lui și a ei.*

*Iar asta înseamnă că întotdeauna cineva minte.*

*Minciunile rostite îndeajuns de des pot începe să sune a adevăr și toți auzim uneori o voce interioară care ne spune ceva atât de șocant, încât ne prefacem că nu este a noastră. Știu exact ce am auzit în acea noapte, în timp ce așteptam la gară să vină acasă pentru ultima oară. La început, trenul s-a auzit la distanță, ca oricare altul. Am închis ochii și mi s-a părut că ascult muzică, cântecul ritmic al vagoanelor de pe șine devenind din ce în ce mai limpede:*

*Clic-clac. Clic-clac. Clic-clac.*

*Și apoi a început să se preschimbe în cuvinte în capul meu, repetându-se la nesfârșit, un îndemn imposibil de ignorat:*

*Omoară-le pe toate! Omoară-le pe toate! Omoară-le pe toate!*

# EA

*Anna Andrews*  
*Luni, 06:00*

**Z**ilele de luni au fost dintotdeauna preferatele mele.  
Ocazia de a o lua de la început.

O tăbliță pe care urmele propriilor greșeli din trecut mai sunt doar puțin vizibile, aproape șterse, dar nu chiar de tot.

Îmi dau seama că este o ciudățenie să-ți placă prima zi a săptămânii, dar eu sunt plină de ciudățenii. Viziunea mea asupra lumii tinde să fie puțin deformată. Când treci prin viață stând pe locurile ieftine, devine mult prea ușor să privești dincolo de marionetele care dansează pe scenă. Odată ce ai văzut sforile și actorul care trage de ele, este greu să te mai bucuri de spectacol. Acum îmi permit să mă așez unde vreau, să aleg ce priveliște vreau, dar lojele acelea de la teatru, cu aspect fandosit, sunt bune doar ca să te uiți de sus la oameni. Eu nu voi face niciodată așa ceva. Doar pentru că nu-mi place să privesc în urmă nu înseamnă că am uitat de unde vin. Am muncit din greu pentru biletul pe care îl am, iar locurile ieftine îmi convin de minune.

Dimineața, nu petrec prea mult timp aranjându-mă – nu se pune problema să mă machiez doar pentru ca altcineva să mi-l îndepărteze când ajung la muncă, apoi s-o ia de la capăt – și nu iau micul-dejun. În general nu mănânc mare lucru, dar îmi place să gătesc pentru alții. Din câte se pare, eu sunt cu aprovizionarea.

Mă opresc puțin în bucătărie ca să iau caserola cu madlene glazurate pe care le-am preparat pentru echipă. Nu-mi amintesc prea bine când le-am făcut. Era târziu, clar după al treilea pahar de ceva sec și alb. Îl prefer pe cel roșu, dar îmi lasă pe buze o pată care vorbește de la sine, așa că mă rezum să-l beau exclusiv în weekenduri. Deschid ușa frigiderului și observ că nu am terminat vinul de cu o seară înainte, așa că dau pe gât ce a rămas direct din sticlă, apoi o iau cu mine și ies din casă. Lunea este și ziua în care se ridică gunoiul. Pubela este surprinzător de plină pentru o persoană care trăiește singură. În mare parte este vorba despre sticle.

Îmi place să mă duc la birou pe jos. Străzile sunt relativ goale în acest moment al zilei și mi se pare relaxant. Traversez Waterloo Bridge și-mi croiesc drum prin Soho către Oxford Circus, în timp ce ascult programul *Today*. Aș prefera niște muzică, poate Ludovico sau Taylor Swift, în funcție de starea pe care o am – personalitatea mea are două fațete –, dar în loc de asta îndur tonurile melodioase ale englezilor din clasa mijlocie, care îmi spun ce cred ei că ar trebui să știu. Vocile lor încă îmi sună străin în urechi, în ciuda faptului că sunt exact ca a mea. Dar nu am vorbit așa mereu. Prezint *Jurnalul de la ora 13:00* de pe BBC de aproape doi ani și tot mă simt ca o impoastă.

Mă opresc lângă cutia de carton turtită, care mă intrigă cel mai tare în ultima vreme. Văd o șuviță de păr blond ițindu-se prin partea de sus și-mi dau seama că este în continuare acolo. Nu știu cine este, ci doar că m-aș fi putut afla în locul ei dacă viața ar fi luat o altă turnură. Am plecat de acasă la 16 ani pentru că am simțit că așa trebuie. Nu bunătatea mă determină să fac ceea ce sunt pe cale să fac, ci o busolă morală nepotrivită – am mai procedat așa anul trecut, de Crăciun, când m-am oferit voluntară la o cantină socială. Rar se întâmplă să merităm viețile pe care le trăim și plătim pen-

tru ele oricum putem, fie că este vorba despre bani, vină sau regret.

Deschid caserola și pun pe trotuar, între cutia în care stă și zid, una dintre madlenele atent ornate, așa încât să o vadă când se trezește. Apoi, de teamă că s-ar putea să nu-i placă sau să nu aprecieze glazura mea de ciocolată – din câte am auzit, ar fi diabetică –, scot din geantă o bancnotă de 20 de lire sterline și i-o împing sub carton. Nu-mi pasă dacă o să-mi cheltuie banii pe alcool. Și eu fac la fel.

Radio 4 mă enervează în continuare, așa că reduc la tăcere minciunile pe care politicienii mi le servesc în căști. Necinstea lor ultrarepetată nu se potrivește cu imaginea aceasta, a oamenilor reali cu probleme reale. Nu că aş spune vreodată asta cu voce tare sau în direct, în timpul vreunui interviu. Sunt plătită să fiu imparțială indiferent de ceea ce simt.

Poate că și eu sunt o mincinoasă.

Am ales această carieră pentru că am vrut să spun adevărul. Am vrut să spun poveștile care contează cel mai mult, cele pe care am crezut că au nevoie să le audă oamenii. Povești care am sperat că ar putea să schimbe lumea și să o transforme într-un loc mai bun. Dar am fost naivă. În prezent, oamenii din presă au mai multă putere decât politicienii, dar ce rost are să încerc să spun adevărul despre lume când eu nu pot fi sinceră nici măcar în privința propriei povești; cine sunt, de unde vin, ce am făcut.

Îmi reprim gândurile astea așa cum fac de obicei. Le închid într-o cutie secretă din minte, le împing în cel mai întunecat loc din cel mai îndepărtat cotlon și sper să nu mai iasă la suprafață prea curând.

Parcurg și ultimele străzi spre Broadcasting House, apoi bag mâna în geantă după veșnicul greu de găsit ecuson de acces. În loc de acesta, dau cu degetele peste una dintre cutiutele mele cu drajeuri mentolate. În timp ce deschid capacul,

acestea protestează, zornăind; îmi arunc în gură un triunghi mic și alb, de parcă ar fi o pastilă. E de evitat să-ți miroasă respirația a vin înainte de ședința de dimineață. Îmi găsesc ecusonul și trec prin ușa rotativă de sticlă, simțind câteva perechi de ochi întorcându-se după mine. Este în regulă. Mă pricep destul de bine să fiu versiunea pe care cred că o vor oamenii. Cel puțin la exterior.

Știu pe toată lumea pe nume, inclusiv pe îngrijitorii care încă spală podelele. Nu costă aproape nimic să fii amabil și-n plus am o memorie care mă ajută foarte mult, în ciuda faptului că beau. Odată trecut de controlul de securitate – ceva mai strict decât în trecut, din cauza stării de fapt pe care ne-am creat-o cu mâna noastră –, mă uit în jos, la redacția de știri, și mă simt ca acasă. Pitită în subsolul clădirii BBC, dar vizibilă de la orice etaj, seamănă cu un furnicar open space, intens luminat în roșu și alb. Aproape oriunde te uiți, vezi ecrane și birouri înghesuite unele în altele, cu o echipă eclectică de jurnaliști în spatele fiecăruia dintre ele.

Acești oameni nu sunt doar colegii mei, ci formează un fel de familie-surogat disfuncțională. Am aproape 40 de ani și nu am pe nimeni în afară de ei. Nici copii. Nici soț. Nu mai am așa ceva. Lucrez aici de aproape douăzeci de ani, dar, spre deosebire de cei cu prieteni sau conexiuni de familie, am început chiar de jos. De-a lungul timpului, m-am abătut din drum de câteva ori, iar pietrele cu care a fost pavat au fost cam alunecoase, dar în cele din urmă am ajuns unde îmi doream să fiu.

Răbdarea este răspunsul la multe dintre problemele vieții.

Norocul mi-a surâs când a plecat fosta prezentatoare. Tipa a intrat în travaliu cu o lună mai devreme decât data estimată și cu cinci minute înainte de jurnalul de prânz. Ei i s-a rupt apa, iar pentru mine lucrurile au luat o turnură norocoasă. Tocmai mă întorsesem din concediul de maternitate – mai devreme decât planificasem – și eram singurul corespon-

dent din redacția de știri cu experiență în prezentarea știrilor. Și toate au avut loc peste noapte și peste program – turele pe care nimeni altcineva nu le voia –, atât de disperată eram după orice ocazie care m-ar fi putut ajuta în carieră. Prezentarea unui jurnal de știri la o televiziune națională era ceva la care visasem toată viața.

În ziua aceea nu a mai fost timp pentru coafură și machiaj. M-au condus repede în platou și au făcut acolo tot ce s-a mai putut, pudrându-mă în timp ce îmi montau lavaliera. Am citit de câteva ori titlurile de pe prompter, iar regizorul mi-a vorbit calm și cu amabilitate în cască. Vocea lui m-a îmbărbătat. Nu-mi amintesc mare lucru din acel jurnal de o jumătate de oră, dar țin minte felicitările primite la final. În mai puțin de o oră, am trecut de la a fi un nimeni în redacția de știri la a prezenta știrile în direct.

Pe la spatele ușor cocoșat, șefului meu i se spune Controlorul cel Slab. Este un bărbat mic, captiv într-un corp de om mare. În plus, are și un defect de vorbire. Asta îl împiedică să pronunțe litera *r*, iar pe toți ceilalți din redacția de știri, să-l ia în serios. Nu s-a priceput niciodată să acopere golurile din ture, așa că, după debutul meu fulminant, a decis că era perfect în regulă să-i țin locul colegei mele tot restul acelei săptămâni. Și apoi în săptămâna care a urmat. Un contract de trei luni pe postul de prezentator – în locul celui de simplu angajat în redacție – s-a transformat în unul de șase luni, după care a fost prelungit până la finalul anului, venind la pachet și cu o mică, dar binevenită, mărire de salariu. Cifrele de audiență au crescut când am început să prezint jurnalul, astfel că mi s-a permis să rămân. Colega mea nu s-a mai întors – a rămas din nou însărcinată în timp ce era în concediu de maternitate și de atunci n-a mai văzut-o nimeni. Au trecut aproape doi ani și iată-mă tot aici, așteptând ca ultimul contract să-mi fie reînnoit în orice moment.

Mă așez între editor și producător, apoi îmi șterg biroul și tastatura cu un șervețel antibacterian. Nu se știe cine a stat pe locul meu peste noapte. Redacția de știri nu doarme niciodată și, din păcate, nimeni nu respectă nivelul de igienă pe care îl prefer eu. Deschid desfășurătorul jurnalului și zâmbesc – și acum mă trec fiori când îmi văd numele chiar la început.

Prezentatoare: Anna Andrews.

Încep să-mi scriu intro-urile pentru fiecare știre în parte. În ciuda părerii larg răspândite, prezentatorii de știri nu doar citească știrile, ci le și scriu. Sau cel puțin așa fac eu. Ca toate ființele umane normale, și prezentatorii sunt de toate felurile imaginabile. Există câțiva care i-au pupat atât de tare în fund pe alții, că abia mai pot articula trei vorbe, darămite să citească un prompter. Națiunea ar fi consternată dacă ar ști cum se poartă în spatele camerelor de filmat unele dintre așa-zisele comori naționale. Dar nu o să dau nume. Jurnalismul este ca un joc în care mai degrabă trebuie să tragi la gioale decât să urmezi drumul drept. Durează mult să ajungi în vârf, iar o singură mișcare greșită te poate face să te întorci fix de unde ai plecat, adică de jos. Nimeni nu este mai presus de mașinărie.

Dimineața decurge ca-n orice altă zi, cu un desfășurător care se schimbă fără întrerupere, conversații cu corespondenții de pe teren și discuții cu regizorul despre grafică și ecrane. La editorul de lângă mine este aproape în permanență o coadă de reporteri și de producători care vor să discute ceva cu el. De obicei vor să obțină un timp mai generos pentru materialele lor sau pentru intervențiile în direct.

Toți vor mereu mai mult timp.

Nu mi-e dor deloc de zilele în care imploram să intru și eu în direct și-n care mă ofticam că nu reușeam.

Pur și simplu nu este timp suficient pentru toate poveștile.

Restul celor din echipă sunt neobișnuit de tăcuți. Arunc rapid o privire în stânga mea și observ că producătorul are pe ecran programul pe ture. Închide fereastra când mă vede uitându-mă. Turele concurează cu știrile de ultimă oră din punctul de vedere al nivelului de stres din redacție. Se definește târziu și rareori ies bine lucrurile, asta mai ales din cauza alocării turelor nedorite de nimeni – de seară, de weekend, de noapte –, care nasc discuții, fără excepție. Acum lucrez de luni până vineri și n-am cerut niciun liber de peste șase luni, spre deosebire de bieții mei colegi, așa că n-am de ce să-mi fac griji în privința acestui program.

Cu o oră înainte de jurnal trec pe la machiaj. Este un loc perfect în care să te retragi, oarecum pașnic și liniștit comparativ cu vânzoleala neîncetată din redacția de știri. Părul meu castaniu este aranjat cu peria și cu foehnul într-un bob elegant și sunt dată cu un fond de ten profesional. La muncă port mai mult machiaj decât am purtat la nuntă. Gândul mă face să mă retrag în mine câteva clipe și simt pe deget adâncitura lăsată de verigheta pe care am purtat-o până de curând.

În mare, jurnalul decurge conform planului, în ciuda celor câteva schimbări de ultim moment survenite când sunt în direct – câteva știri de ultimă oră, un video care nu a pornit la timp, o cameră de filmat cu o minte proprie și o știre de doi bani din Washington. Sunt nevoită să tai macaroana unui corespondent politic exagerat de entuziast, care transmite de pe Downing Street și care mereu depășește timpul alocat – sunt convinsă că nimeni nu mă înghite pentru asta. Unora le place să se audă vorbind puțin mai mult decât este cazul.

Ședința de după jurnal începe când eu sunt încă în platou, așteptând să-mi iau la revedere de la telespectatori după prognoza meteo. După ce s-au încheiat știrile, nimeni nu vrea să stea mai mult decât este absolut necesar, așa că ședința începe mereu fără mine. Este o întâlnire cu corespondenții și

cu producătorii care au participat cu materiale, dar și cu persoane din alte redacții – știri locale, știri internaționale, editare, grafică – și cu Controlorul cel Slab.

Înainte să mă alătur lor, trec pe la birou ca să-mi iau caserola cu capac, nerăbdătoare să împart cu echipa cele mai noi creații culinare. Deocamdată nu am spus nimănui că astăzi este ziua mea, dar poate am s-o fac.

Îmi croiesc drum spre ei prin redacția de știri și mă opresc puțin când dau cu ochii de o femeie pe care nu o recunosc. Stă cu spatele la mine și are lângă ea doi copii îmbrăcați cu haine asortate. Văd și brișele cu glazură pe care le mănâncă toți colegii mei. Și care nu sunt de casă – ca ale mele –, ci cumpărate de la magazin, dar par scumpe. Îmi întorc privirea spre femeia care le împarte. Îi cercetez părul roșcat, care îi încadrează fața într-un bob atât de perfect că pare tăiat cu laserul. Când se întoarce și zâmbește în direcția mea, mă simt de parcă mi-ar fi dat cineva o palmă.

Cineva îmi întinde un pahar de prosecco cald și observ căruciorul cu băuturi pe care conducerea îl comandă prin catering ori de câte ori pleacă un membru al echipei. Se întâmplă des în această industrie. Controlorul cel Slab bate în pahar cu o unghie mult prea lungă, apoi începe să vorbească, moment în care printre buzele pline de firimituri încep să-i iasă de-a valma cuvinte care sună bizar:

— Suntem încântați să-ți urăm bun-venit înapoi...

Este singura parte pe care urechile mele reușesc să o deslușească. Mă holbez la Cat Jones, femeia care a prezentat jurnalul de știri înaintea mea și care acum stă în mijlocul nostru cu părul ei roșcat definitiv și cu două fete superbe. Simt că mi se face rău.

— ... și, evident, să-i mulțumim Annei, care s-a ocupat de acest post cât ai fost plecată.

Toți ochii se întorc spre mine și paharele sunt ridicate în direcția mea. Mâinile încep să-mi tremure și nu pot decât să

sper că fața mi se descurcă mai bine decât ele să mascheze ce simt acum.

— Era trecut în programul pe ture, scuze, toți am avut impresia că știi, îmi șoptește producătorul care stă lângă mine, dar sunt incapabilă să pun cap la cap un răspuns.

După ce se termină, urmează scuzele Controlorului cel Slab. Stă la biroul lui – eu sunt în picioare – și se holbează la propriile mâini în timp ce vorbește, ca și când cuvintele pe care se chinuie din răspuțeri să le găsească ar fi scrise pe degetele pline de transpirație. Îmi mulțumește și-mi spune că am făcut o treabă de ispravă în ultimii...

— Doi ani, îi completez ideea când nu pare să știe sau să priceapă cât de mult a fost.

Ridică din umeri de parcă n-ar însemna nimic.

— Este postul ei, mă tem. Are un contract. Nu putem da oamenii afară pentru că au făcut un copil, nici măcar când fac doi!

Râde.

Eu nu.

— Când revine? întreb.

Pe fruntea lui extrem de lată se formează niște cute de încruntare.

— Măine. Totul se regăsește în...

Îl urmăresc cum se chinuie și cum nu reușește să găsească un sinonim pentru „program pe ture” – vechea poveste cu cuvintele care conțin litera r.

— Totul este în *pogam*. E acolo de ceva timp. Tu vei fi din nou corespondent, însă, stai liniștită, vei putea să-i ții locul și de acum încolo și să te ocupi de jurnal în timpul vacanței școlare, de Crăciun, de Paște, în perioade de genul ăsta. Toți considerăm că ai făcut o treabă excelentă. Iată noul contract.

Mă holbez la coala albă și rigidă, plină de cuvinte atent alese de un angajat anonim de la HR. Ochii mei sunt capabili să se concentreze doar pe următoarele cuvinte:

Correspondent de știri: Anna Andrews.

Când ies din biroul lui, dau din nou cu ochii de ea, de tipa care îmi va lua locul. Deși, mă rog, adevărul este că nu a fost niciodată altfel decât al ei. E odios să recunosc asta, chiar și în sinea mea, dar, în timp ce mă uit la Cat Jones, cu părul ei perfect și cu fetele ei perfecte, la cum pălăvrăgește și râde cu echipa *mea*, îmi doresc s-o văd moartă.

# EL

## *Inspector-șef Jack Harper* *Marti, 05:15*

**Z**bârnăitul telefonului mă trezește dintr-un vis din care nu vreau să fiu trezit. Unul în care nu sunt un tip de 40 și ceva de ani care locuiește într-o casă cu o ipotecă pe care nu și-o permite, cu un țânc cu care nu mai ține pasul și cu o femeie care, deși nu-i este soție, îl bate la cap fără întrerupere. Un bărbat mai capabil și-ar fi venit în fire până acum, nu ar fi continuat să treacă precum un somnambul printr-o viață plină de împrumuturi.

Mijesc ochii la telefon în întuneric și văd că e marți. E de asemenea îngrozitor de devreme și sunt ușurat să constat că mesajul nu a trezit pe nimeni altcineva. Lipsa de somn tinde să aibă consecințe îngrozitoare în casa asta, dar nu și pentru mine – am fost tot timpul un fel de pasăre de noapte. Nu ar trebui să mă bucur de ceea ce citesc pe ecran, dar o fac. Adevărul este că, de când m-am mutat din Londra, slujba mea a fost la fel de anostă ca sertarul cu lenjerie intimă al unei măicuțe.

Sunt șeful Departamentului de Infracțiuni Majore (DIM), ceea ce sună captivant, dar nu este deloc, dat fiind că îmi desfășor activitatea în cel mai îndepărtat și întunecat colț din Surrey. Blackdown este satul englezesc tipic, la mai puțin de două ore de mers cu mașina de capitală, și locul în care furtişagurile și spargerile ocazionale sunt tot ce poate fi numit „major”. Locul este ascuns de lumea exterioară de o perdea de copaci. Pădurea bătrână pare să țină totul – așezarea, locuito-

rii – suspendat în timp și acoperit de o umbră permanentă, dar frumusețea satului, care seamănă cu o cutie de bomboane, nu poate fi negată. Aleile vechi și străzile înguste sunt înțesate de case țărănești, cu acoperișuri de paie și cu gardulețe albe din uluci, cu o densitate peste medie de persoane în etate, care apreciază rata sub medie de infracțiuni.

Este genul de loc în care oamenii vin să-și trăiască ultimele zile și unul în care nu m-am gândit niciodată că aș putea să locuiesc.

Mă holbez la mesajul de pe telefon, absorbind cu lăcomie cuvintele pe care le citesc.

Persoană neidentificată de sex feminin descoperită în Pădurea Blackdown peste noapte. Se solicită intervenția DIM. Vă rugăm să vă prezentați la fața locului.

Simpla idee a unui cadavru găsit *aici* mă face să mă gândesc că ar putea fi o greșeală, dar știu deja că nu este așa. Zece minute mai târziu sunt îmbrăcat cu hainele corespunzătoare, cofeinizat și în mașină.

Ultimul meu 4x4 second-hand arată de parcă nu i-ar strica o spălare și-mi dau seama – puțin cam târziu – că același lucru este valabil și pentru mine. Mă miros la subraț și iau în calcul să mă reîntorc în casă, dar nu vreau să pierd timpul sau să trezesc pe cineva. Detest felul în care se uită amândouă la mine uneori. Au aceiași ochi, plini de lacrimi și de dezamăgire, și asta se întâmplă un pic cam des.

Poate că sunt cam prea entuziasmat să ajung la locul crimei înaintea oricui altcuiva, dar nu mă pot abține. Nu am mai avut aici un caz extrem de grav de patru ani, iar asta mă face să mă simt bine, optimist și plin de energie. Când lucrezi în poliție de atât de mult timp ca mine, ajungi să gândești ca un infractor fără să fii privit ca unul.